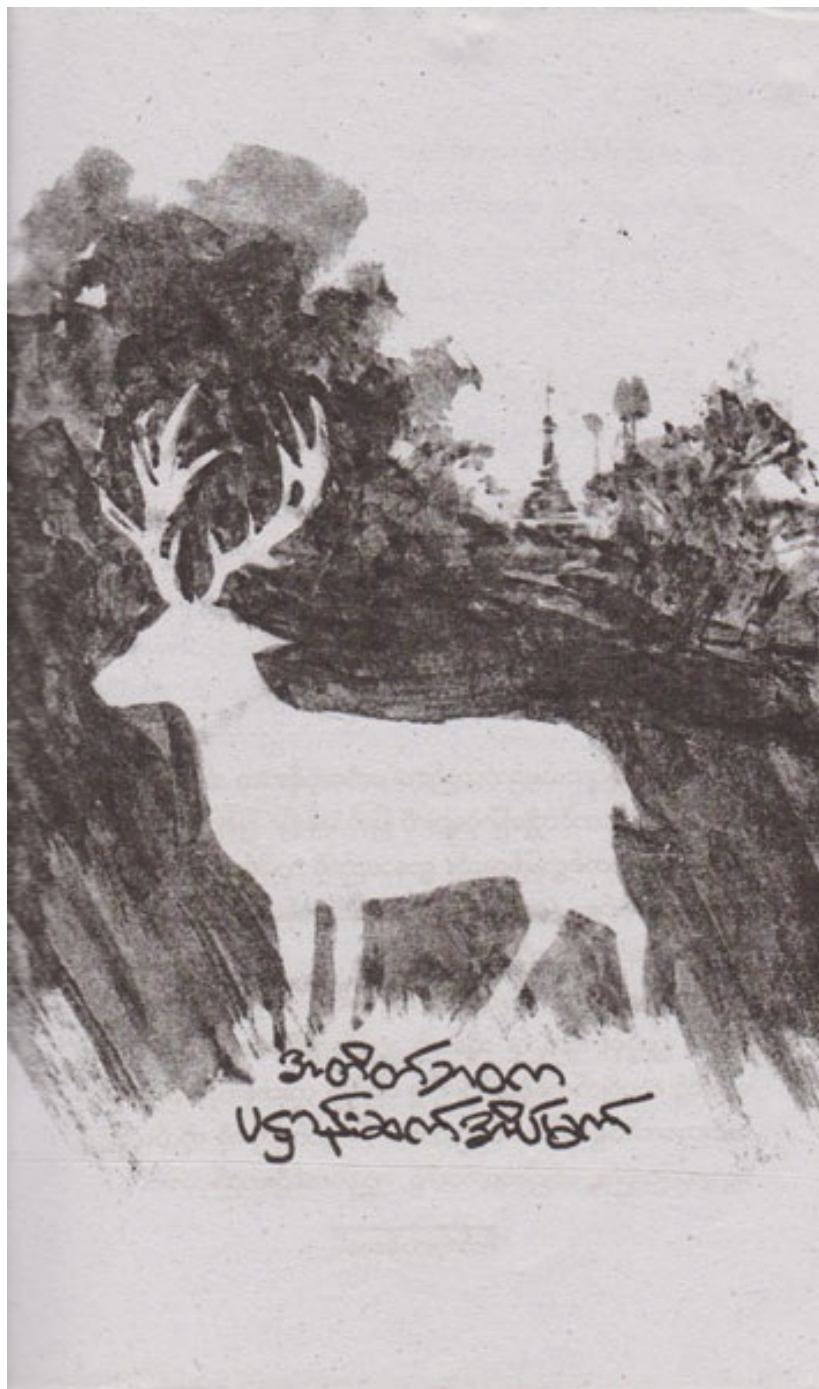

အတိတ်ဘဝက ပဌာန်းဆက် အိပ်မက်

သည်းထိတ်ရင်ဖို ဂန္ထိရဝတ္ထုများ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

အိမ်ထောင်စု
ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး

အတိတ်ဘဝကပဋ္ဌာန်းဆက်အိပ်မက်

(၁)

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်တစ်ခုရှိသည်။ ။ တောတောင် လျှိုမြောင် များကို ဖြတ် သန်းပြီး၊ မြစ်ကြီးတစ်ခု ကမ်းဘေးမှ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ။ ရွာနာမည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ၊ စေတီတော်မှာ ဉာဏ်တော် ပေ (၁၀၀)ခန့်မြင့်ပြီး၊ ထုံးသင်္ကန်းကပ်ထားသည်။ ။ လွန်စွာသပ္ပာယ်သော စေတီတော်ဖြစ်သည်။ ။

စေတီတော်ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်တို့ ပြည့်စုံစွာရှိသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် အိပ် မက်တိုင်း စေတီတော်ရင်ပြင် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ မမြင်ရ။ ထူးဆန်းလှသည်။ ။ ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ရုပ်ထုကြီးကို ကိုယ်လုံးပြည့် ရွှေချထားသည်။ ။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း သာ။

အိပ်မက်မှာ ဤတွင် အဆုံးသတ်သည်။ ။ ဆက်၍ မမက်တော့။ သို့သော် ဤအိပ်မက် ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ထပ်တလဲလဲ မြင်မက်တတ်၍ ကျွန်ုပ်မြင်ကွင်းကို အလွတ်ရနေပါပြီ။ ဘုရားဘွဲ့တော်လည်း မသိ။ နေရာဌာနကိုလည်း မမှန်း ဆနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်အလုပ်တာဝန်အရ မြန်မာပြည်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ တနင်္သာရီတိုင်းနှင့် ပုသိမ်ဘက်၊ ရခိုင်ဘက်၊ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့လည်း အနှံ့ရောက်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အိပ်မက်ထဲတွင် ဖူးတွေ့ ခဲ့ရသော မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည့်

ဘုရားဖြင့်တော့မတူပါ။

မတွေ့ရလေ ဖူးချင်လေဖြစ်သော လူ့သဘောအတိုင်း ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မက်လျှင် ထိုဘုရားကြီး၏ တည်နေရာနှင့် ဘုရားဘွဲ့တော်ကို သိရှိနိုင်ရန် အိပ်မက်ကို ဆွဲဆန့်ကြည့်မိသည် ။ သို့သော်မရပါ။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက် သည် နှင့် အိပ်မက်မှာ ပြတ်တောက်သွားပြီး၊ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည် မှာ အမြဲတမ်းပင်။ အိပ်မက်ပေးသူက ဤမျှပင် ပေးသည် ဟု မှတ်ယူရပါသည် ။

* * *

(၂)

တစ်နေ့တွင် ပူတာအိုထောင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးကို စစ်ဆေးရန် အဖွဲ့နှင့်သွားရသည် ။ ကျွန်ုပ်မှာ မရောက် ဖူးသေးသော ဒေသဖြစ်၍ အလွန်ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိသည် ။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို စစ်ဆေးရသည် ဖြစ်ရာ၊ အချိန်တစ်လခန့်ကြာမည်ဖြစ်သည် ။

အချိန်အားလည်း ရနေသည် ။ ထို့ကြောင့် ပူတာအိုထောင်တွင် တာဝန်ကျသော ထောင်မှူးသံခိုင်နှင့်တွဲ ဖက်၍ ပူတာအိုမြို့ပေါ်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဘုရားများကို လိုက်လံဖူးမြော်ဖြစ်သည် ။

ပူတာအိုမြို့နယ်၊ လန်ခိုရွာမှ ခပ်ချိုခန်းဘုရား၊ လန်တောင်ရွာမှ စင်မီဘုရား၊ ပန်းလှိုင်ရွာမှ စင်ဘုရားလုံ (မဟာမြတ်မုနိပုံတော်)၊ မန်စေရွာမှ စင်ခွန်ဟင်းခေါ်ကျောက်ဆင်းတု ဘုရားကြီးကို လည်း ဖူးမြော်ကြပြီးဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဖူးတွေ့လိုသော ဘုရားမဟုတ်

သေးပါ။

တစ်နေ့ အားလပ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးသံခိုင်အား...

“သံခိုင်ရေ. . . ပူတာအိုမြို့နယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြားတန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ မရှိတော့ ဘူးလား”

“ဆရာ. . . ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ ပူတာအိုမြို့ပေါ်မှာ တော့ ဆရာကို ကျွန် တော်လိုက်ပို့တဲ့ ဘုရားတွေက အကုန်ပဲ”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးတွင် စာရေးနေသော ထောင်စာရေးကလေး အိုက်ပုက...

“ဆရာက ဘယ်ဘုရားကို ဖူးချင်တာလဲ၊ ဘယ်ဒေသမှာ လဲ၊ ဘယ်လို ပုံစံလဲ၊ ဘွဲ့တော်ကိုရော သိသလား... ဆရာ”

“ဘယ်ဒေသကမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘွဲ့တော်လည်း မသိဘူး။ ငါအိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ ဖူးတွေ့ရလို့ ဘုရားပုံစံကိုတော့ မှတ်မိနေတယ်။ မြစ်ကမ်းတစ်ခုဘေး တောင်ကုန်းပြင်ပေါ်က ထုံးသင်္ကန်းကပ်ထားတဲ့ ဘုရားကြီးပဲ။ ထူးခြားတာက... ဆတ်ရပ်တုကြီးကို ရွှေချထားတယ်”

“ဪ... ဆရာရယ်၊ အဲဒါ ရွှေဆတ်မင်းဘုရားခေါ် ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးပဲ။ ကျွန်တော့် မွေးရပ်ရွာ၊ နမ့် ခမ်းကြီးရွာနဲ့ နီးတယ်”

“ဟေ... အဲဒီ နမ့်ခမ်းကြီးရွာက ဘယ်နားမှာ လဲ။ ပူတာအိုနဲ့ အတော်ဝေးသလား”

“ကျွန်တော်တို့ နမ့်ခမ်းကြီးရွာက မချမ်းဘောမြို့နယ်ထဲမှာ ပါ ဆရာ ။ ပူတာအိုနဲ့ တော့ အတော်လှမ်းတယ်။ အဲဒီ နမ့်ခမ်းကြီးရွာက မလိခမြစ်အတိုင်း သွားရမှာ ပါ။ နှစ်ညအိပ်ခရီးဆိုတော့ အသွားအပြန် လေးငါး

ရက်ကြာမယ်။ ဆရာသွားချင်ရင်တော့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

“အေး. . .လုပ်စမ်းပါ. . .အိုက်ပုရယ်၊ ငါ အဲဒီ ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးကို ဖူးချင်လို့ ပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံး အနှံ့ ရောက်ပြီးပြီ။ အဲဒီ ဘုရားကြီးကို မဖူးရသေးလို့ ပါကွာ”

ကျွန်ုပ်က ငယ်စဉ်ကတည်းက မက်ခဲ့ဖူးသောအိပ်မက်ကိုပြောပြတော့ သံခိုင်နှင့် အိုက်ပုတို့ အလွန်စိတ်ဝင် စားကြသည် ။ ထို့ကြောင့် အားရက်ရသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီးများ အားခွင့်ပန်ပြီး ဘုရားဖူးခရီး စတင်ခဲ့ကြ တော့သည် ။

ပထမ ပူတာအိုမြို့မှ (၇)မိုင်ဝေးသော မူလာရှိဒီးမြို့တံတားသို့ ကားဖြင့်သွားရသည် ။ ကြိုးတံတားကို ဖြတ် ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ထွန်စက်ငှား၍ မလိခမြစ်ကမ်းမှ နောင်ခိုင်ရွာသို့ သွားရပြန်သည် ။ နောင်ခိုင်ရွာမှ ငှက်သမ္ဗန်ဖြင့် မလိခမြစ်ကိုကူးတော့ မချမ်းဘောမြို့ကို ရောက်သည် ။ တစ်ညအိပ်ကြသည် ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် တစ်ညတာတည်းခိုခဲ့သော အိုက်ပုတို့ အိမ်မှ ဖြတ်လမ်းဖြင့် နမ့်ခမ်းချောင်းကြီးအတိုင်း ကုန်းကြောင်းခရီး၊ နမ့်ခမ်းဆည်ကြီးနှင့် နမ့်ခမ်းရေတံခွန်ကို ဖြတ်ကြရ သည် ။ တောအုပ်ကြီးက အထွက်တွင် လယ်ကွင်းများ အလယ် မလိခမြစ်ကမ်းဘေး၌ ရွာကြီး တစ်ရွာကို တွေ့ရတော့သည် ။

“ဆရာ. . .ဒါ. . .ဆရာဖူးချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးနဲ့ ကောင်းမှုလုံရွာကြီးပဲ”

ကောင်းမှုလုံရွာကြီးမှာ ရွာဦးမလိခမြစ်ကမ်းဘေး၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ လွန်စွာ သပ္ပာယ် ခန့်ညားသည် ။ စေတီပုထိုး၊ ဇရပ်၊ ကျောင်းကန်တို့ ဖြင့် ပြည့်စုံတင့်တယ်လှသည် ။ ဘုရားပရိဝုဏ်နှင့် ရွာကြီးကိုမြင်သည် နှင့်

ကျွန်ုပ်မှာ လွမ်းဆွေးငေးမောမိရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလို၊ စိတ် အာရုံထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

မြန်ပြည်မြောက်ဖျားမှ ခရီးလမ်းပန်းခက်ခဲသော ဤရွာကြီးကို ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့သည် မှာ သေချာသည်။ ။ သို့သော် ဤ ရွာကြီးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ယခင်က ရောက်ဖူးခဲ့၊ နေဖူးခဲ့သလို ထင်မှတ်နေ မိသည်။ ။

ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှ လယ်ကွင်းများ ၊ ရွာအနီးမှ မလိခမြစ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မစိမ်းပါ။ သို့သော် ဤဒေသ၊ ဤ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်ုပ်ရောက် ဖူးခဲ့သော မြို့ရွာများ အနေအထားဖြင့်တော့ မတူပါ။

ကျွန်ုပ်အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး လယ်ကွင်းကိုကျော်၍ ရွာလယ်လမ်းအ တိုင်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ရှေးဦးစွာ ရွာထိပ်မှ ကောင်းမှုလုံဘု ရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖူး မြော်ကြသည်။ ။ ရှေးဟောင်းသ မိုင်းစေတီတော် ဖြစ်၍ တံတိုင်း၊ ပရိဝုဏ်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း ပါရှိသည်။ ။

စေတီတော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော်ပေ(၁၀၀)ခန့်မြင့်ပြီး၊ ထုံးဖြူဖြူဖွေး ဖွေးဖြင့် လွန်စွာ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပင်။ ဘုရားလိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ဘုရားကြီးရှေ့တွင် ဆတ်မင်းထိုင်နေပုံ၊ ပန်းပုရုပ်လုံးကြီးကို ကိုယ်လုံးပြ ည့်ရွှေချထားသည်။ ။ ဆင်းတုတော်ကြီး၏ နဖူးသင်းကျစ်တော်တွင် ရှေး ယခင်က အဖိုးတန်ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး မြှုပ်နှံပူဇော်ထားဖူးကြောင်း အိုက်ပုပြော၍ သိရသည်။ ။

ယခုတော့ ဘုရားနဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ အပေါက်ကလေးဖြစ်နေသ ည်။ ။ ဆင်းတုတော်ကြီး အား လုံးတော်ပြည့်ရွှေချထားသော်လည်း တစ်ခု ခုလိုနေသလို ကျွန်ုပ် ခံစားရသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံတွင် တစ်ခုခုကို သိ

သလိုဖြစ် လိုက်၊ ဝေဝါးလိုက်၊ ကွယ်သွားလိုက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်၍ မရဖြစ်
နေသည်။ ။

* * *

(၃)

ထိုစဉ် အသက်(၇၀)ကျော်၊ (၈၀)ခန့်အရွယ် ရဝမ်အဘိုးကြီးတစ်ဦး
ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

“ဧည့်သည် တွေထင်ပါရဲ့ “

“ဟုတ်ပါတယ်...အဘိုး”

“ဘယ်က ဘုရားဖူးလာကြတာလဲ”

“ရန်ကုန်ကပါအဘိုး”

“ဪ...ရန်ကုန်ကတောင်အဝေးကြီးက လာပြီး ဘုရားဖူးကြတာ
ကိုး။ သိချင်တာရှိရင် မေးကြကွယ့်။ အ ဘိုးနာမည်က ဘုရားလူကြီး ဦး
စောခမ်းဟု န်လို့ ခေါ်တယ်။ အသက်(၈၀)ရှိပါပြီ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ...အဘိုး”

ကျွန်ုပ်တို့ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား ရိုသေစွာ ဖူးမြော်ပြီးနောက်
ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ပတ်ကြည့်ကြသည် ။ မလိခမြစ်ဘက်မှ
လေပြည်လေညင်းကလေးက တလွင်လွင်တိုက်ခတ်နေ သည် ။ ဘုရား
ရင်ပြင်တော်အပေါ် တွင် စေတီတော်မှ ပြို့ပျက်နေသော ငှက်ပျောဖူးအ
ဟောင်းကြီး ကို တွေ့ရသည် ။ လုံးပတ်ထိပ်ဝ လူကြီးလက်ခုပ်တစ် ဖော

င်ခန့်ရှိသည်။ ။

“ဟိုရှေးတုန်းက ရဝမ်တိုင်းရင်းသားစေတနာရှင်တစ်ဦး ဒီဘုရားကြီးကို ထီးတော်တင်လှူခဲ့ ဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်လောက်က ငလျင်လှုပ်လို့ ပြိုကျခဲ့တာ။ ဒီငှက်ပျောဖူးကြီးမှာ သူ လှူခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်စေတနာတွေအပြည့်ပဲ”

ဘုရားလူကြီးကရှင်းပြသဖြင့် နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာ ကို မေးမြန်းရတော့သည်။ ။

“အဘိုး. . .ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ။ ဘုရားဆင်းတု တော်ကြီးရဲ့ နဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ အရင်က အဖိုးတန် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးရှိခဲ့တယ်ဆို။ အခု ဘယ်ရောက် သွားသလဲ”

“အင်း. . .အဲဒီ ကိစ္စက အလွန်ကြေကွဲဖို့ ကောင်းသလို၊ ဆန်းလည်း ဆန်းကြယ်တယ်။ အဘိုးတို့ ငယ်စဉ်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှောင်းပိုင်းကပေါ့။ အဲဒီ တုန်းက ဘုရားလူကြီးက ခန္တီးရှမ်းအမျိုးသား ဦးအိုက်မောင်းတဲ့ ။ အလွန်သမာ မိရှိပြီး ဘုရားတရားကြည်ညိုတယ်။ ဒီဘုရားပေါ်မှာ ပဲ အိမ်လုပ်နေတာ။ အစဉ်ဥပုသ်သီလမြတ်ယ်။

ဒီဘုရားကြီးက သာသနာတော်သက္ကရာဇ်(၃၀၀)ခန့်ကတည်းကတည်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ဘုရားပဲ။ “အထက်မှာ ကောင်းမှုလုံ၊ အောက်မှာ ရွှေတိဂုံ”ဆိုပြီး အလွန်တန်ခိုးကြီးတာ။ ဆုတောင်းလည်း အလွန်ပြည့်တယ်။ ဘုရားကြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ လည်း ရှေးမင်းတွေက အဖိုးတန်ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို မြှုပ်နှံပူဇော်ထားခဲ့တယ်”

“အဲ. . .တစ်ညမှာ တော့ ဘုရားကြီးရှေ့ကတန်ဆောင်းအတွင်း တရားထိုင်နေတဲ့ ဘုရားလူကြီး ဦးအိုက်မောင်းကို လက်နက်ကိုင်လူတစ်စု

က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး ဘုရားကြီးနဖူး သင်းကျစ်တော်က ပတ္တမြားကို လည်း ဖြုတ်ယူသွားကြတယ်။ ဦးအိုက်မောင်းကို လှေပေါ်တင်ခေါ်သွား တုန်း နောက်တစ်ဖွဲ့နဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်တယ်။

အဲဒီ ကစပြီး ပတ္တမြားကြီးလည်း ဆုံး၊ ဘုရားလူကြီး ဦးအိုက်မောင်း လည်း ပျောက်သွားတော့တာပဲ။ အလောင်းပြန်မရတော့ သေတယ်၊ ရှင် တယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ အလောင်းကို မလိခမြစ်ထဲမျှောလိုက်ဟန် တူပါ တယ်”

ဘုရားလူကြီး ဦးစောခမ်းဟု န် ပြောပြသည် တို့ မှာ ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်အတွင်း၌ သိရှိနေသလိုပင်။ သို့သော် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်ဖြင့် အာရုံကို ဖမ်းချုပ်၍ မရ၊ ဝေဝေဝါးဝါးပင်။ ဘုရားကြီးပရိဝုဏ်အနီးရှိ များစွာသောစေတီပုထိုးတို့ မှာ ပြိုပျက်ကုန်ကြလေပြီ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အုပ်ဆိုင်းပြီး မြေပေါက်ပုထိုးပျက်တို့ ဖြစ်ကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ရပ်ကြည့်ပြီး တသွင်သွင်၊ တညင်ညင်စီးဆင်းနေသော မလိခမြစ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငေးမောတွေးတောနေမိသည် ။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးထဲ၌ ဘုရားလူကြီး ဦးအိုက်မောင်းနှင့် ပတ္တမြားကြီးက နေရာယူထားသည် ။

ဘုရားကြီးကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကလေးကိုလည်း မြင်မိသည် ။ ထိုကျောင်းတွင် ရဟန်းသံဃာများ မရှိပါ။ မလိခမြစ်အတွင်းကတိုက်ခတ်လာသော လေနအေးတို့ သည် သာ ကျောင်းအတွင်း ဥဒဟိုပြေး လွှား ဝင်ရောက်လျက် ရှိသည် ။ ဘာကြောင့် ရဟန်းသံဃာ များ မရှိသည် ကို ဘုရားလူကြီးကလည်း မပြော၊ ကျွန်ုပ်က လည်း မမေးမိပါ။

“ကဲ...ဆရာ၊ နေဝင်တော့မယ်၊ သူကြီးအိမ်ကို သွားကြစို့။ ရွာသူကြီးက ကျွန်တော်တို့ အမျိုးပါ။ အဲဒီ အိမ်မှာ တည်းခိုကြမယ်”

အိုက်ပုသတိပေးမှ ကျွန်ုပ်အတွေးရေယာဉ်ကြောက လန့်နိုးလာသည်။ နေလုံးလုံးနီနီကြီးက မလိခမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း ကချင်တောင်တန်းကြီးများ အပေါ်တွင် မေးတင်နေချေပြီ။

အစာရှာထွက်သော ငှက်အုပ်ကြီးများ ၊ မလိခမြစ်ယံပေါ်ကပျံသန်းအိပ်တန်းသို့ပျံ နေကြသည်။ ။ လေနု အေးကလေးက ပိုအေးလာသည်။ ။ ကျွန်ုပ်ဘုရားလူကြီးအား အလှူတော် ငွေ(၅၀၀၀)ကျပ် လှူဒါန်းပြီး နှုတ်ဆက်၍ ရွာလယ်လူကြီးအိမ်သို့ လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ။

ကောင်းမှုလုံရွာကြီးမှာ အတော်ကြီးပြီး အိမ်ခြေ(၂၀၀၀)ခန့်ရှိသည်။ ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ပေါများ သည်။ ။ စည်းကမ်းရှိသော ရွာကြီးဖြစ်ပုံရသည်။ ။ ရွာလယ်လမ်းမကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်ပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။ တစ်ဖက်ရွာ ထိပ်မှ မြစ်ဆိပ်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ သစ်လုံးကြီးများ ပုံထားပြီး၊ ကလေးလူကြီးများ ရေချိုးနေကြသည်။ ။

ကမ်းစပ်၌ ငှက်သမ္ဗန်ကလေးများ အစီအရီဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ။ ဤရွာကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိလှကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်၌ ပေါ်လာပြန်သည်။ ။ ဆဋ္ဌမအာရုံက နိုးဆော်နေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ရေရေရာရာတော့မရှိပါ။ ကျွန်ုပ် ဤရွာကြီးနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေကြောင်း တွေးခေါ်စဉ်းစားတော့လည်း အဖြေရှာမရ ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြစဉ် ရွာလယ်တွင် ခန့်ညားသော ရဝမ်အိမ်ပုံစံ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့အ ရောက်တွင် အိုက်ပုက...

“သူကြီး...သူကြီး...”

“ဟေ...ဘယ်သူလဲ”

“နမ့်ခမ်းကြီးရွာက အိုက်ပုပါ...သူကြီး”

“ဪ...အိုက်ပုကိုး။ မင်းမိဘတွေ နေကောင်းကြရဲ့ လား။ ဪ...
ဧည့်သည် တွေလည်း ပါလာတာကိုး။ ထိုင်ကြပါ။ သမီးရေ အခါးရည်
လုပ်ပါကွယ်”

“အဘ...ဒါ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ကျွန်တော့်ဆရာ အရာရှိတွေပါ။
ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီး လာဖူးကြတာ။ ဒီမှာ ညအိပ်မယ်”

“အေး...အေး...အိပ်ပေါ့...အားနာစရာမရှိ။ အိုက်ပုက ဧည့်သည်
တွေကိုညစာကျွေးဖို့ မင်းညီမကို ကူညီလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...အဘ”

မကြာမီ အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး အခါးရည်အိုးကို ငွေလင်ဗန်း
ထဲထည့်၍ ဆင်းလာသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ချ
ပေးသည် ။ လက်ဖက်သား ဆီစိမ်ကလေးလည်း ပါသည် ။ လွန်စွာနူးညံ့
သော လက်ဖက်ဖြစ်ပုံရသည် ။ ရဝမ်တိုင်းရင်းသားတို့
ရိုးရာဧည့်ခံခြင်းဖြစ်သည် ။ နှမ်း၊ ပဲခြမ်းကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်တို့ လုံး
ဝ မ ပါပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ မြည်းကြည့်တော့ အလွန်အရသာရှိသည် ။ အခါးရည်က
လည်း တောင်ပေါ် လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းခတ်ထား၍ မွှေးကြိုင်သ
င်းပျံ့နေသည် ။ လက်ဖက်ဆီစိမ်နှင့် အခါးရည် ကျကျမှာ လွန်စွာလိုက်ဖ
က်လှသည် ။

“ဆရာတို့...ရေချိုးဦးမှာ လား”

“မချိုးတော့ဘူး အိုက်ပုရေ...နေ့လယ်က နမ့်ခမ်းရေတံခွန်မှာ ချိုးခဲ့

ပြီးပြီပဲ”

“ဒီမှာ ရေချိုးရင်တော့ မြစ်ဆိပ်ဆင်းချိုးရမှာ ဆရာ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ညီမလေးကို ညစာအတွက်ကူညီလိုက် ဦးမယ်”

“အေး. . .အေး. . .ငါတို့ လည်း ရေမချိုးပေမဲ့ မြစ်ကမ်းနားဘက် လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . .ဆရာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးသံခိုင်တို့ အိမ်ရှင်အဘကိုလည်း ခွင့်တောင်းပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည် ။ တောင်စွယ်နေကွယ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်ဖြူဖြူက ကျန် ရှိနေသေးသည် ။

မလိခမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ဘုရားလူကြီးဦးအိုက်မောင်းအား ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားသည် ဟု ဆိုသော တောတန်းတောင်ခြေဘက်သို့ ကျွန်ုပ် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည် ။ မြစ်ကမ်းခြေ၌ လည်း ရေချိုးသူများ မရှိ တော့ပါ။ နေဝင် ပြီဖြစ်၍ မလိခမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာ သော လေပြေကလေးက အေးလှသည် ။

“ဆရာ. . .လေက အေး လာပြီ၊ ပြန်ကြစို့။ တော်ကြာ လေစိမ်းတိုက် လို့ အအေးမိပြီး ဖျားနာနေဦးမယ်”

“ဪ. . .အေး. . .အေး. . .”

ထောင်မှူးသံခိုင်အတွက် ဒေသစိမ်း၊ နေရာစိမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် မစိမ်းပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့သော်လည်း ဤမြေဤရေ၊ ဤဒေသက ကျွန်ုပ်ဖြင့် မစိမ်းပါ။ လွန်စွာရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သောဒေသအဖြစ် သာ ကျွန်ုပ်ခံယူမိသည် ။ မြစ်ကမ်းပါးမှ သစ်ပုံကြီးကို

လည်း ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေသလိုပင်။

မလိခမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကချင်တောင်တန်းကြီးများ နှင့် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းမှာ လည်း ပုံစံပြောင်းလဲသွား ခြင်းမရှိပါ။ ဤအတွေးကိုပင် ထပ်ခါတလဲလဲ ဝဲလည်စွာ တွေးနေမိသောကျွန်ုပ်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်စစ်ကြောမိ တော့လည်း ရေရေရာရာ အဖြေရှာမရပါ။

ညစာစားကြတော့လည်း ရဝမ်လက်ရာ ထမင်းဝိုင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ဤကောင်းမှုလုံရွာကြီးမှာ အရက်သေစာမ သောက်စားကြဘဲ ငါးပါးသီလမြဲကြကြောင်း သိရှိရသဖြင့် သာဓုအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်မိပါသည် ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရဟန်းသံဃာများ မရှိသဖြင့် ဥပုသ်သီလ မစောင့်နိုင် ကြသော်လည်း ငါးပါးသီလမြဲကြသည်မှာ လွန်စွာအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည် ။ ကောင်းမှုလုံ ဟူသောရွာအမည်ဖြင့် လိုက်ဖက်အောင် ဘာသာရေးကိုကိုင်းရှိုင်းသော ရွာကြီးဖြစ် ပေသည် ။

အိမ်ရှင်များကလည်း စကားနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကလည်း ခရီးပန်းလာကြသဖြင့် ထမင်းစား၊ အခါးရည်သောက် ကြပြီးသည် နှင့် အောက်ထပ်ကွပ်ပျစ်များ အပေါ်တွင် တန်းစီ၍ အိပ်ရာ ဝင်ကြသည် ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ နိစ္စရူပပြုနေကျ အတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်ပြီး အမျှဝေပါသည် ။

ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခေါင်းချပြီးမကြာမီ အိပ်ပျော်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ အဖွဲ့များကတော့ စောစီးစွာ အိပ်ပျော်နေ ကြပြီဖြစ်သည် ။ စိတ်စွဲလမ်း၍ လားမသိ။ အိပ်ပျော်သည် နှင့် အိပ်မက်မက်သည် ။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်ုပ် ကောင်းမှုလုံ ဘုရားကြီးအရှေ့၊ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ တရားထိုင်နေသည် ။ တရားအလုပ်ဖြုတ်ခါနီး တွင် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ စကားပြောသံများ နှင့် ခြေသံများကို ကြားရသည် ။ ကျွန်ုပ်

တရားအလုပ်ပြီး၍ မေတ္တာပို့အမျှဝေနေစဉ်...

“ဘုရားလူကြီးမဟုတ်လား။ ဒီအချိန်အထိ အေးအေးဆေးဆေးမအိပ်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထစမ်း...”

ကျွန်ုပ်ဘုရားတွင် ပူဇော်ထားသော အလင်းတိုင်များကလည်း ငြိမ်းပြီး လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရင်ပြင် တော်ပေါ်တွင် ကြယ်ရောင် ဝိုးတဝါးသာရှိသဖြင့် ထိုလူများ ၏ မျက်နှာကို မမြင်နိုင်ပါ။ လမိုက်ညတွင် မျက်နှာများကို အဝတ်စည်းထားကြသေးသည်။

သေနတ်လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြ၍ လူကောင်းများ တော့မဖြစ်နိုင်သည် မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မတုန်လှုပ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တွင် ငွေကြေးအနည်းငယ်သာရှိသည် ကလွဲ၍ အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများ လည်း မရှိပါ။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ...ညီငယ်တို့”

“အင်း...အဲဒီလိုမှ ပေါ့။ ဘုရားကြီးနဖူးသင်းကျစ်က ပတ္တမြားကြီးကို လိုချင်တယ်”

“အဲဒါတော့ မပြစ်မှားကောင်းပါဘူး...ညီငယ်တို့ ။ အစ်ကိုမှာ ရှိသမျှငွေကြေးကို အကုန်ယူသွားပါ။ အစ်ကို စွန့်ကြဲပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ”

“ငွေလေးငါးထောင်ရှိပါတယ်။ အကုန်ယူသွားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...မလောက်လေးမလောက်စား၊ ကျုပ်တို့က လေးငါးသိန်း လိုချင်တာ။ ကဲ...ကြာပါတယ်။ ဘုရားကြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ကပတ္တမြားကြီးကို ဖြုတ်ပေးပါ။ ရော့...ဟောသည် မှာ ဓားမြှောင့်”

“ငါ့ညီတို့ . . .အစ်ကိုက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ ဘုရားလူကြီးပါ။ ဘုရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကာယကံမပြောနဲ့ ၊ မနောက်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားမိပါဘူး”

“ဒါဆို . . .ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီးမှ ပတ္တမြားကို ယူရတော့မှာ ပေါ့”

“သတ်ပါ . . .။ သဘောရှိသလို လုပ်ကြပါ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းငုံ့ပြီး လည်စင်းပေးလိုက်သည် ။ လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသော မာဖလာတဘက်ကိုပင် ဖြေပေးလိုက်သေးသည် ။

“ဘုရားလူကြီး . . .တယ်သတ္တိကောင်းနေပါလား။ စိတ်ချ သတ်မှာ ပါ ။ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ . . . အိုက်ပေါင်နဲ့ အိုက်လှ . . .ဒီဟာကြီးကို မပြေးနိုင်အောင် ကြိုးတုပ်စမ်း။ အိုက်ခေါင်နဲ့ အိုက်နဲ့ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကို ခွာယူပါ”

သူတို့ ပတ္တမြားကြီးကို ခွာပြီးနောက် လူဆိုးဗိုလ်အားပေးသည် ။ ပြီးသည် နှင့် ကျွန်ုပ်အား ဒယဉ်တိုက်ဆွဲပြီး ကမ်းနားမှ လှေပေါ်သို့တင်သည် ။ ထိုစဉ် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ သံဃာတော်များ မြင် သဖြင့် တုံးမောင်းခေါက်၍ ရွာကို အချက်ပေးသည် ။ ရွာလူများ မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းလာကြစဉ် လူဆိုးများက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည် ။

“ဒိုင်း . . .ဒိုင်း . . .ဒိုင်း”

ကျွန်ုပ်တို့ လှေ မလီခမြစ်လယ်သို့ရောက်ရှိစဉ် ဆန်တက်လာသော လှေတစ်စီးက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ပြန်သည် ။

“ဒက် . . .ဒက် . . .ဒက် . . .ဒက် . . .ဒက် . . .”

စက်သေနတ်ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ပထမ

လူဆိုးအဖွဲ့၊ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်အားဆွဲပြီး တက်ပြေးကြစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်အား ကျည်ဆန်မှန်သည် ။ လူဆိုးဗိုလ်လည်း နောက်ကျောမှ သေနတ်မှန်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူလဲစဉ် ကျန်လူဆိုး(၄)ဦး ခြေဦးတည့်ရာ တောတွင်းဝင်ရောက်ပြေးကြသည် ။

ကျွန်ုပ်လည်း လူဆိုးဗိုလ်ထံမှ ပတ္တမြားကြီးကိုရှာဖွေပြီး လူဆိုးဗိုလ်၏ ခါးမှ ဓားမြှောင် ကိုဖြုတ်ယူ၍ တရွတ်ဆွဲကာ တောတွင်းဝင်ပြေးခဲ့သည် ။ နောက်မှ ဒုတိယလူဆိုး အဖွဲ့ကလည်း အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်၍ ကမ်းပေါ်တက်လာ ကြသည် ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် တောင်မြင့်ကြီးကခံနေသည် ။ ပေါင်ကျိုးနေသောကျွန်ုပ်အတွက် ပြေးစရာမြေမရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မလိခကမ်းစပ်တစ်ဖက်ရှိ မဟော်ဂနီပင်ကြီး၏ ပင်စည်နှင့် ငါးပေကွာသောနေရာတွင် ကျင်းတူး၍ ပတ္တမြားကြီးအားမြှုပ်နှံပြီး အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနှင့်ဖိ၍ အမှတ်အသားထားခဲ့သည် ။

ပါလာသောဓားမြှောင်ကိုလည်း သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးအတွင်းသို့ တစ်ဆုံးထိုးသွင်းပြီး ဝေးရာသို့ တရွတ်ဆွဲပြီး ပြေးခဲ့သည် ။ မကြာပါ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်နှင့် တောတိုးသံများ ကိုကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်အ တိုင်း ကျိုး၍ အော်ရတော့သည် ။

“ကျွန်တော်. . .ဘုရားလူကြီးပါ။ ကယ်ကြပါဦးဗျို့. . .”

မကြာပါ။ လက်နက်ကိုင်များ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် ဝိုင်းထိုးထားကြသည် ။

“ဪ. . .ဘုရားလူကြီး ဦးအိုက်မောင်းကိုး။ ပတ္တမြားကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“ပတ္တမြားကြီးက လူဆိုးဗိုလ်ဆီမှာ ပါ”

ငါးပါးသီလ အစဉ်မြဲခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ် ဤတစ်ကြိမ်တော့ ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးအတွက် လိမ်နေပါတော့သည်။ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . .ရှာကြစမ်း။ ပြီးရင် ဘုရားလူကြီးကိုပါ ဝဋ်ချွတ်ပေးလိုက်။ ဒီဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မသက်မသာ ခံစားနေရတာ ငါ မကြည့်ရက်ဘူး”

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်အနံ့ ရှာကြသည်။ ။ ကျွန်ုပ် လူဆိုးဗိုလ်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ဘဝကူးကောင်းစေရန် သ ရဏဂုံ(၃)ပါးကို ဆောက်တည်ပြီး၊ မရဏနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပွားများ နေမိသည်။ ။ မကြာပါ။ ။ သေနတ်သံ(၂) ချက်ကို အနီးကပ်ကြားရပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ဘဝကူးပြောင်းခဲ့ရသည်။ ။

“အား. . .အား. . .အား. . .”

ကျွန်ုပ်၏ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်သံကြောင့် နံဘေးတွင် အိပ်နေကြသော အိုက်ပုနှင့် သံဒိုင်က လှုပ်နှိုးသည်။ ။

“ဆရာ. . .ဆရာ. . .ဘာဖြစ်တာလဲ”

အိမ်အပေါ်ထပ်မှ သူကြီးမိသားစုလည်း မီးအိမ်ကိုင်၍ ဆင်းလာကြသည်။ ။ ကျွန်ုပ်က ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်မက်အကြောင်းကို ရှင်းပြရသည်။ ။

“ဪ. . .ဆရာထောင်မှူးက ဘုရားလူကြီးအိုက်မောင်းဝင်စားတာကိုး” ဟု သူကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

ကျွန်ုပ်က. . .

“သူကြီး. . . မိုးလင်းရင် ရပ်ရွာလူကြီးတွေနဲ့ လှေ(၂)စီးစီစဉ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ပတ္တမြားကြီး မြှုပ်နှံထားတဲ့ နေရာကို အသေအချာမှတ်မိတယ်။ ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်ရှာပြီး ကောင်းမှုလုံ ဘုရားကြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ ပြန်လှူရ မယ်”

“ကောင်းပါလေ့. . . ဆရာထောင်မှူးရယ်။ ဒါမှ လည်း ကောင်းမှုလုံ ဘုရားကြီးမှာ ပြည့်စုံသွားတာပေါ့။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို သာပြန်ရရင် ကျွန်တော်တို့ ရွာသူ ရွာသားတွေ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာကြမလဲ နော်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပတ္တမြားကြီးလုံခြုံရေးကို အထူးကြပ်မတ်ရတော့မယ်”

* * *

(၄)

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ လှေများ ဖြင့် ရွာသူရွာသားများကိုပါခေါ်ကာ မလိခမြစ်တစ်ဖက် ကမ်းသို့ကူးကြပြီး ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲမှ အမှတ်အသားအတိုင်း မဟော်ဂနီပင်ကြီးအား ရှာကြရာ ကမ်းစပ်နှင့်တစ် မိုင်ခန့်အကွာ တောင်ခြေရင်းတွင် တွေ့ရသည် ။ ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် ကမ်းစပ်မှ တစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသောနေရာအထိ ကျွန်ုပ်တစ်စုတိုက်ပြေးခဲ့ နိုင်သည် ကိုလည်း လွန်စွာအံ့သြမိပါသည် ။

မဟော်ဂနီပင်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ပင်စည်တွင် ကျွန်ုပ်ထိုးစိုက်ခဲ့သော ဓားမြှောင်မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာကြာ၍ ပင်စည်ကမျိုသွားသဖြင့် ဓားမြှောင်လက်ကိုင်ရိုးထိပ်ကလေးသာ ပေါ်နေ တော့သည် ။

ထို့ကြောင့် ပင်စည်ကြီးနှင့် (၅)ပေခန့်အကွာ ပတ္တမြားကြီးအားဖိထားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီးအား ရှာဖွေပြန်ရာ တစ်စွန်းတစ်စမြေပေါ်ပေါ်နေသော ကျောက်တုံးအစကို တွေ့ရသည်။ ။ တူးဆွရှာဖွေရာ ကျောက်တုံးကြီးမြေပေါ် ပေါ် လာပြီး အောက်ခြေတွင်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ မာဖလာတဘက်ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ မြှုပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးမှာ နီရဲ တောက်ပြောင်စွာဖြင့် အဝတ်ဆွေးပုံကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ထိုစဉ် အိုက်ပုက ဖိထားသောကျောက်တုံးကြီးအား အသေအချာကို ငိုကြည့်ပြီး ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးဟု အော်တော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာသာသနာ အကျိုးအတွက် ပတ္တမြားကြီးသာမက ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီး ဘက်စုံမွမ်းမံပြင်ဆင်နိုင်ရန်အတွက် ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးကိုပါ ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးသို့ လှူလိုက်ပါသည်။ ။

မကြာမီ ထုံးသင်္ကန်းကပ်ထားသော ကောင်းမှုလုံဘုရားကြီးမှာ လုံးတော်ပြည့်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် မလီခမြစ်ကမ်းဘေး၌ ဖူးတွေ့ရတော့သည် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

* * *

မြန်မာပြည်
ဝမ်းသာကြီး

ဂမ္ဘီရဆန်သောဆေးပင်ကြီး

(၁)

ကျွန်တော် မြိတ်ထောင်တွင် တာဝန်ကျစဉ်က အတွေ့အကြုံကလေးဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် နှင့်အတူ ထောင်မှူး စာကလေးစိုးသိန်း(စာရေးဆရာစိုးဝေ)လည်း အတူတာဝန်ကျသည်။ ။ ထိုစဉ်က မြိတ်ထောင်ပိုင်မှာ ဦးတင်မြင့် ကိုဖြစ်သည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် မြိတ်ဝန်ဆောင်စခန်း (ဘုတ်ပြင်းမြို့ နယ်)သို့ စခန်းတွင် လူသေမှုအတွက် သွားရောက်စစ်ဆေးရသည်။ ။ ဝါးလတ်ခေါ် စက်လှေဖြင့် သွားရခြင်းဖြစ် သည်။ ။

ပွင့်လင်းရာသီချိန်တွင် ပြဿနာမရှိသော်လည်း မိုးရာသီတွင် စက်လှေစီးရသည် မှာ အလွန်အန္တရာယ်များ ပါ သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်စဉ်က နီဝင်ဘာလ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ ရေလမ်းခရီးမှာ သာယာနေပါသည်။ ။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အတွင်း၌ လှိုင်းလေငြိမ်သက်နေပြီး လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ သာရှိသည်။ ။

ရောက်စည်နေ့တွင် စခန်းဧည့်ဂေဟာတွင် နားကြပြီး ပြစ်မှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သော ဝန်ထမ်းများ နှင့် သက် သေများအား ဆင့်ခေါ်စာထုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြိတ်ဝန်ဆောင်စခန်းအား လေ့လာကြသည်။ ။ ညတွင် စခန်းတာ ဝန်ခံက ဧည့်ခံပြုစုပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မနက် ၉ နာရီမှ စတင်၍ မူခင်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သူများအား တစ်ဦးချင်းစစ်ဆေးပါသည်။ ။ သက်သေများ လည်း

များ သဖြင့် ထိုနေ့က စစ်ဆေးခြင်းအမှုမပြတ်ပါ။
သုံးရက်ခန့်စစ်ဆေးပြီးသော်လည်း သက်သေတချို့
ခရီးထွက်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ စောင့်ဆိုင်းအနားယူရင်း စခ
န်းအနီးရှိကျေးရွာများ သို့ လည်ပတ်ကြသည်။

စခန်းအတွင်းသို့လည်း ဝင်ရောက်ပြီး ရဲဘက်များ နှင့် တွေ့ဆုံစကား
ပြောကြသည်။ ။ ဤစခန်းမှာ ကျောက်စခန်းဖြစ်၍ ကျောက်စမှန်ထား
သောဒဏ်ရာဖြင့် အနာများ ဖြစ်နေကြ သောရဲဘက်ဦးရေ အတော်များ
သည်။ ။ ဆေးဝါးကလည်း မပြည့်စုံပါ။

ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံဖြင့် ရဲဘက်များ ၏ ဒဏ်ရာအနာများအား S
ulpha လို ဆေးမျိုးဖြင့် အုန်းဆီ၊ နှမ်းဆီ ဖြင့် ဖျော်လိမ်းလျှင်
ပျောက်ကင်းချမ်းသာကြမည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ။ သို့သော် စခန်းက
မြို့နှင့် အလှမ်းဝေး သည်။ ဆေးက အလွန်ရှားသည်။ အုန်းဆီ၊ နှမ်းဆီ
က ဝေလာဝေး။ ထို့ကြောင့် စေတနာနှင့် ဆန္ဒရှိသော်လည်း အခက်ကြုံ
နေရသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် စခန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့်အတူ အနီးအနားရွာများ
သို့လမ်းလျှောက်ရင်း လေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ။ အုန်းနံပင်ကျေးရွာ
ဟူသော ရွာကြီးတစ်ရွာအရောက်တွင် ရွာလယ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်အနီး
ကနားဖျင်း အမိုးအောက်၌ အဘိုးကြီးတစ်ဦး နွားတစ်ကောင်ဖြင့်
ဆုံဆီကြိတ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးသဖြင့်
ဝင်ရောက်လေ့လာကြသည်။ ။

“အဘ. . .ဘာဆီကြိတ်နေတာလဲ။ ပဲဆီလား၊ နှမ်းဆီလား”

“မဟုတ်၊ ကန့်ဇော်ဆီ”

“ကန့်ဇော်ဆီက ဘာလုပ်ရတာ လဲ။ စားရတာ လား”

“မဟုတ်။ သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးပါ”

“ဘယ်လိုဆေးဖက် အသုံးဝင်သလဲ အဘ”

“သောက်ရင် ရောဂါကြီးအမျိုးမျိုးပျောက်တယ်။ လိမ်းရင် လေငန်း ရောဂါနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မှန်သမျှ အကုန် ပျောက်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာပျောက်သည် ဆိုသဖြင့် စခန်းမှ ရဲ ဘက်များကိုသတိရပြီး အနာလိမ်းရန်အတွက်...

“အဘ ဆေးတစ်ပုလင်းလောက် ရောင်းပါလား။ ကျွန်တော်တို့ က မြိတ်ဝန်ဆောင်ရဲဘက် စခန်းကပါ။ စခန်းက ရဲဘက်တွေ ကျောက်စမှန်ပြီး အနာတွေဖြစ်နေကြလို့ ဆေးကုပေးချင်လို့ ပါ။ ဆေး တစ်ပုလင်း ဘယ်လောက် ရောင်းပါသလဲ အဘ”

“ဆေးတစ်ပုလင်း သုံးသောင်းကျပ်ပါ ဆရာ။ ဒါပေမယ့် အခုရောင်း လို့ မရဘူး။ အော်ဒါမှာ ထားလို့ ကြိတ်နေ တာပါ။ ဆုံတစ်ခါကြိတ်မှ သုံး လေးပုလင်းပဲရပါတယ်။ ဒီကန့်ဇော်ဆီက အစွမ်းထက်ပြီး ရှားပါးတော့ အလွန်ဈေးကြီး ပါတယ်။ လိုချင်တိုင်းလည်း မရနိုင်ပါဘူး။ အခုလိုဆော င်းရာသီမှ အသီးကသီးတာ။ ရင့်တဲ့ အသီးမှ လည်း ဆီကြိတ် လို့ ရတယ် ။ နွေရာသီရောက်ရင်တော့ အသီးတွေအရင့်မှန်ပြီး ခူးဆွတ်နိုင်တာမို့ အဲ ဒီ အချိန်မှာ တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“အဘ. . .ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။ ရဲဘက်တွေရဲ့ ဒဏ် ရာအနာတွေ အခြေအနေဆိုးနေလို့ ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ရောင်းပေးပါ”

“ဒီလိုလုပ်. . .ဆရာလေး။ ဆီကတော့ ရောင်းမရသေးဘူး။ ဆီကြိတ် ဖတ်တွေကိုတော့ ဆရာလေးကို လှူ လိုက်ပါ့မယ်။ ရဲဘက်တွေရဲ့ အနာ တွေကို ဆီကြိတ်ဖတ်နဲ့ ပွတ်လူးခိုင်းပါ။ ဒဏ်ရာကြီးရင်တော့ အုံပြီး အဝ

တံနဲ့ စည်း ခိုင်းပါ။ တစ်ည၊ နှစ်ညအံ့တာနဲ့ ပဲ ဒဏ်ရာကြီးတွေ ပျောက် ကင်းချမ်းသာစေပါတယ်။ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးပါ”

“အဘ. . ဒီဆေးပင်က ရှားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုအပင်မျိုးလဲ။ ဆေးဖက်အသုံးတည့် တာတွေကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါဦး”

“ခဏစောင့်ကြကွယ်။ အဘ ဒီတစ်ဆုံ ပြီးခါနီး ပါပြီ။ ပြီးတော့မှ ရေ နွေးကြမ်းသောက်ရင်း အသေအချာပြောပြပါ့မယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဘဆီကြိတ်နေသည် ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကနားဖျင်းအောက်မှ စားပွဲရှည်ကြီးအနီး ခုံတန်း လျားများ ပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည် ။ အဘက ဆီကြိတ်ပြီးသည် နှင့် ကျလာသောဆီများကို ဆီ ဆုံအောက်ခြေဆီတံ လျှောက်တွင် ခွက်ဖြင့်ခံရင်းမှ ပုလင်းများ အထဲသို့ ပြောင်းထည့်နေသည် ။ အဘပြောသလိုပင် ဆီတစ်ဆုံကြိတ်ရာ ဆီ ၄ ပုလင်းခန့်သာရသည် ။

ပြီးနောက် အဘက ဆီကြိတ်ဖတ်များအား ဆုံထဲမှ ဇွန်းဖြင့်ကလော်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ် ထဲထည့်၍ ကျွန်တော်တို့ ထံ ယူလာပြီး ပေးသည် ။ ပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်ပြီး ခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်၍ . . .

“ဆရာလေးတို့ အမရပူရ ဦးပိန်တံတားအနီးက မယ်ဇယ်ပင်ကြီးတွေကိုရော မြင်ဖူးသလား”

“မြင်ဖူးပါတယ်အဘ။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက အသုံးလုံး ကျောင်း ဆရာလုပ်ရင်း အဲဒီ ဘက်မှာ တာဝန်ကျခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အေးလကွယ့်. . ။ ကန့်ဇော်ပင်ဆိုတာ မယ်ဇယ်ပင်မျိုးနွယ်ဝင်ပဲ။

အပင်ကြီးမျိုး။ ပင်စည်က လူကြီးသုံး လေးဖက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မျိုး
တူပေမယ့်မူကွဲတယ်။ မယ်ဇယ်သီး ဆီကိုကြိတ်ရင် စားဆီလို သုံးလို့ ရ
တယ်။ မနံဘူး။ ဆေးဖက်အသုံးမဝင်ဘူး။ အသီးအများကြီးသီးလို့ ဆီလ
ည်း အများကြီးရတယ်။

တစ်ခါ အဲဒီ မျိုးနွယ်ဝင် မဇ္ဈသကနတ်ပန်းပင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။
သူကတော့ အပွင့်ကို ပျားရည်နဲ့ စိမ်ပြီး စားရတာ ။ အသက်ရှည် အား
ဆေးပေါ့။ အပင်ကြီးမျိုးပဲ။ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ မစိုက်ကောင်းဘူး မြင့်မြတ်
လွန်းလို့ ခိုက်တတ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေနဲ့ ဘုရားပရိဝုဏ်
တွေမှာ ပဲ ရှေးလူကြီးတွေ စိုက်တတ်ကြတယ်။

“ကန့်ဇော်ပင်ကတော့ ပိုထူးခြားတယ်။ အိမ်ဝင်းထဲမှာ စိုက်ရင် အိမ်
သားတွေ သေတတ်တယ်။ အသီးအပွင့် ကလည်း နှစ်ပေါင်း ၅၀၊ ၁၀၀
ကြာမှ သီးတတ်၊ ပွင့်တတ်တယ်။ အဘတို့ မြန်မာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ကု
လားပြည်ကမျိုး။ ဒါကြောင့်မို့ ရှားတယ်။ အဘ လေ့လာဖူးသမျှ ကန့်
ဇော်ပင်က ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်အတွင်းမှာ ပဲ ရှိတယ်။ တခြားမှာ မရှိဘူး။
သူ့အသီးကို အခြောက်ခံပြီး အဆီကြိတ်ရင် ကြမ်းပိုးနဲ့ရတယ်။

နုလုံး၊ သွေးတိုး၊ လေငန်း၊ ဆီးချိုရောဂါတွေအတွက် ပျောက်ကင်းချ
မ်းသာစေတတ်တယ်။ အသက်လည်း ရှည်စေတယ်။ သူ့အပင်ရိပ်မှာ ခို
လှုံတာတောင်မှ ရောဂါကင်းပြီး အသက်ရှည် စေတတ်တယ်။ အလွန်အ
ဖိုးတန်ပြီး အစောင့်အရှောက်ကြီးတဲ့ ဆေးပင်ပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော် ရဲဘက်စခန်းသို့ ပြန် လာပြီး ညနေစောင်း ရဲဘက်များ ရေချိုးချိန်တွင် အနာဖြစ်သောရဲဘက်များအား ကန့်ဇော်ကြိတ်ဖတ်များ လိုက်ဝေပြီး အနာများအား ပွတ်တိုက်စေ သည် ။ ဒဏ်ရာကြီးသူများ အား အုံစေ၍ အ ဝတ်ဖြင့်စည်းနှောင်စေသည် ။

နောက်တစ်နေ့မနက် တန်းစီကွင်းတွင် ကျွန်တော်သွားရောက်ကြည့် ရှုရာ အနာများ ခြောက်သွားကြောင်း သတင်းပို့ကြသည် ။ ရဲဘက်များမှာ မနက်ခင်း ရေချိုးချိန်မရ။ ညနေစောင်းမှ သာ ရေတစ်ကြိမ်တည်းချိုးရရာ ဆေးလိမ်းထားသဖြင့် အနာအတွက် ရေမချိုးရသည် မှာ အတော်ပင်ဖြစ်သွားဟန်တူပေသည် ။

ညနေစောင်း အလုပ်ဆင်းပြီးပြန်လာကြတော့ အနာများမှာ ခြောက် ပြီး ပျောက်ကင်းစပြုနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကန့်ဇော်ဆီဖတ်ဖြင့် သုံးညဆက်တိုက်လိမ်းခိုင်းရာ ဒဏ်ရာအနာများ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားကြတော့သည် ။

ကျွန်တော်တို့ မြိတ်ဝန်ဆောင်စခန်းတွင် ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေး မှုပြီး၍ အပြန်တွင် မြိတ်အကျဉ်းထောင်၏ တည်နေရာမြေပုံအတွင်း အ ဆောက်အဦများ ပုံစံနှင့် အကျယ်အဝန်း နောက်ခံ သမိုင်းကြောင်းကို အမြန်ဆုံးရေး ဆွဲပေးပို့ရန် အကျဉ်းဦးစီးဌာနရုံးချုပ်မှ စာရောက်နေ သဖြင့် နေရာတကာ စပ်စုတတ်သော ကျွန်တော့်အား ထောင် ပိုင်ကြီးမှ ခိုင်းစေပြန်ပါသည် ။

အမှန်တော့ အကျဉ်းထောင်တိုင်း၌ နောက်ခံ မြေပုံများ ၊ ဂရန်များ ရှိ သည် ။ သို့သော် အရေးပေါ်လာတော့ ရှာမရတော့။ ကျွန်တော် ထောင်ပိုင် ကြီးရုံးခန်း၊ စတိုခန်းများ တွင် မူးနောက်နေအောင်ရှာရသည် ။ မတွေ့

ရပါ။ ထို့ကြောင့် အသစ်တစ်ဖန်တိုင်းတာရန် မြေစာရင်း ဦးစီးဌာန နှင့် ညှိနှိုင်းရပြီး ထောင်တွင်းအဆောက်အဦများ ပုံစံကြမ်း ကိုလည်း ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှလေ့ လာပြီး ရေးဆွဲရတော့သည်။ ။

တော်ပါသေးသည်။ ။ မြိတ်မြို့ မြိတ်ကျွန်းစု ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ ပုဒ်မ (၄၀၆)ဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်ကျခံရသော အကျဉ်းသား အင်ဂျင်နီယာ ကိုကျော်စိုးမှာ Civil ဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရထားသဖြင့် ကျွန်တော့်အား အကူအညီပေးပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ပေကြိုးဝယ်ပြီး အဆောက်အဦများအား တိုင်းထွာ၍ အတိအကျပုံစံ ထုတ်နိုင်သည်။ ။ မြေပုံဆွဲနိုင်သည်။ ။ ထောင်တွင်းကိစ္စများ ပြီးတော့လည်း ထောင်ပြင်ဧရိယာကို မြို့နယ်မြေတိုင်းအဖွဲ့ကိုပါ ဖိတ်ကြားအကူအညီ တောင်း၍ အတိအကျတိုင်းထွာပြီး ခြံစည်းရိုးများ အား ရဲဘက်ဘုတ်ဖြင့် ခြံစည်းရိုးအသစ်ခတ်သည်။ ။

ယုံကြည်စိတ်ချရသဖြင့် အကျဉ်းသားအင်ဂျင်နီယာကိုကျော်စိုးအား ကျွန်တော်က ထောင်ပိုင်ကြီးထံခွင့် တောင်း၍ အပြင်ထုတ်ပါသည်။ ။ သူကလည်း လွန်စွာအားကိုး ယုံကြည် စိတ်ချရပြီး ကျခံရန်ရက်မှာ လည်း တစ်နှစ်ခန့် ပင်မလိုတော့ပါ။

မြို့နယ်မြေစာရင်းအဖွဲ့နှင့် ထောင်ပြင်ဧရိယာအားတိုင်းထွာပြီး အပြင်ဘုတ်ရဲဘက်အဖွဲ့က ခြံစည်းရိုးအသစ်များ ခတ်နေစဉ် တစ်နေ့နေ့လယ်ခင်း၌ ကျွန်တော်တို့ ထောင်အနောက်ဘက် အပြင်တောင်ယာဘုတ်ခြံစည်းရိုးအနီး အရိပ်ကောင်းလှသော လူကြီးနှစ်ဖက်ခန့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ အနားယူရင်း ရေနွေးကြမ်းသောက်နေကြစဉ် အင်ဂျင်နီယာကို ကျော်စိုးက အရိပ်ကောင်းလှသော သစ်ပင်ကြီးအား အသေအချာကြည့်၍...

“ဆရာ...ဒီအပင်ကြီးဟာ ဆေးဖက်အလွန်အသုံးဝင်ပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကန့်ဇော်ဆီပင်ကြီးပဲ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီမှာ လာပေါက်နေသလဲ မသိဘူး။ အသီးကိုငှက်တွေချီ လာပြီး အစေ့ကျလို့ အပင်ပေါက်တာဖြစ် မယ်။

ကန့်ဇော်ဆီပင်ကြီးဆို၍ ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွားမိပါသည်။ အပင်ကြီးကို အသေအချာကြည့်တော့ အပင်ကြီးကြီးသမျှ အရွက်များက ချွန်ချွန်သေးသေးကလေးများ ဖြစ်သည်။ အရွက်ကြွေသော်လည်း အမြဲ စိမ်းအပင် ကြီးမျိုးဖြစ်သည်။

အသီးများက မရမ်းသီးလို တိုးလို့ တွဲလောင်းသီးနေကြသည်။ အပြွတ်လိုက်လည်း မသီးပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကန့်ဇော်ဆီကို လိုချင်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ ရဲဘက်တစ်ဦးအားခေါ်၍ အသီးခူးခိုင်းရန် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်နေစဉ် အင်ဂျင်နီယာကိုကျော်စိုးက တားသည်။

“ဆရာ...မခူးနဲ့ ဦး။ အသီးတွေက နုသေးတယ်။ နောက်ပြီး အသီးကို ဒီအတိုင်းမခူးရဘူး။ ခူးမယ့်လူက ရေ မိုးချိုးပြီး သန့်ရှင်းတဲ့ အဝတ်ဝတ်၊ ကန်တော့ပွဲပေးပြီးခူးမှ ဆေးဖက်အာနိသင် ပိုရှိတာ။ အသီးက အဝါရောင်သန်းမှ ရင့်တာ။ မှ ညှိသွားရင်လည်း အဆီမထွက်တော့ဘူး။ တစ်လလောက်စောင့်ပါဦး...ဆရာရယ်”

“ကိုကျော်စိုးက ဒီအပင်ကြီးအကြောင်း အတော်သိနေပါလား။ ကိုကျော်စိုးရဲ့ အတွေ့အကြုံကလေးတွေကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“အင်း...ဒီအပင်ကြီးအကြောင်းပြောရရင် အတော်စိတ်မကောင်းစရာတွေလည်း ပြန်သတိ ရပြန်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဒီအပင်မျိုးကိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာက အကြောင်းရှိတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်ထဲက ရွာသာယာရွာပဲ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်

သာယာတယ်။ ရွာဟောင်းကြီးဖြစ်လို့ သစ်ကြီးဝါးကြီးနဲ့ အတော်စည်ကားအေးချမ်းတယ်”

“ဒီအပင်ကြီးအကြောင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်အဘေးက အင်္ဂလိပ်စစ်သားကြီး၊ အိန္ဒိယ၊ ပန်ဂျပ်၊ မက် ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်အထိ သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာ ။ အဆင့်က ဆာဂျင်ကြီးပေါ့။ သူ အိန္ဒိယ က သင်္ဘောနဲ့ ပြန်အလာမှာ ကန့်ဇော်ပင်ပေါက်တစ်ပင်ကို ပန်းအိုးနဲ့ ပျိုးပြီး ယူလာခဲ့တယ်။

ကန့်ဇော်ပင်ပေါက်ကလေးကို အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲကမြေပေါ်မှာ အကျအနကျကျင်းတူးပြီး စိုက်တယ်။ နေ့စဉ်တ ယုတယနဲ့ ရေလောင်းတယ်။ အပင်ကလေးရှင်သန် လာပြီး တစ်လလောက် ကြာတော့ အဘေးအဖျားရောဂါနဲ့ ကွယ် လွန်တယ်။

စစ်သားဟောင်းကြီးဆိုတော့ တောတောင်အနံ့သွားရောက်ပြီး စစ်တိုက်ရတာ ကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်တယ်လို့ ပဲ မှတ်ယူကြပါတယ်။

ကန့်ဇော်ပင်ကလေးဟာ ရေမြေ ရာသီဥတုကြိုက်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ တစ်ဟု န်ထိုး ကြီးထွားသန်မာလာတယ်။ ၁၀နှစ်သားလောက်မှာ အပင်က ထွာဆိုင်၊ အမြင့်က လူနှစ်ရပ်လောက် ဖြစ်လာတယ်။ အပင် ၁၀နှစ်သားအရွယ်မှာ ပဲ အဘိုး အဖျားရောဂါနဲ့ ဆုံးပြန်တယ်။ အဘိုးကလည်း မြိတ်ကျွန်းစုကို လှည့်လည်ပြီး ငှက်သိုက်ရှာနေသူဖြစ်လို့ ငှက် ဖျားရောဂါလို့ ပဲ ထင်ကြတယ်။

ကန့်ဇော်ပင် အနှစ် ၂၀ ရောက်လာတော့ ပင်စည်က လူကြီးတစ်ဖက်လောက်ဖြစ် လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသီးမသီးသေးဘူး။ အပွင့်လည်း မပွင့်ဘူး။ အမြဲစိမ်းလန်းနေပြီး အရိပ်ကတော့ အလွန်ကောင်းတယ်။ အဲဒီ အ

နှစ် ၂၀ ပြည့်တဲ့ နှစ်မှာ ပဲ အဖေအပြင်းဖျားတယ်။ အဖေက လယ်သမား ။ တောထဲထောင်ထဲသွားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လယ်တောနဲ့ အိမ်ပဲ အ ကူးအသန်းရှိတာ။ အဖေဖျားတော့လည်း ငှက်ဖျားလို တုန်ပြီးဖျားတာ။ ဒါကြောင့် ငှက်ဖျား ပျောက်ဆေးတွေ တိုက်ရတော့တာပေါ့။

အဲဒီ အချိန်မှာ အမှတ်အသားကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဘွားက ၁၀ နှစ်တစ်ကြိမ် ကန့်ဇော်ပင်စိုက်ကတည်းက အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေဖျား နာပြီးသေဆုံးရတယ်ဆိုပြီး ကန့်ဇော်ပင်ကြီး ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာ။

ကံကောင်းချင်တော့ ပုလေပုလိုင်းဘက်က မြန်မာသမားတော်ကြီး တစ်ဦး သူကြီးအိမ် လာရင်းနဲ့ သူကြီးက လိုက်ပို့လို့ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ရောက်လာတယ်။

ဆရာကြီး ရောက်လာတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ကကန့်ဇော်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘုရားခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လူနာကို ဘုရားခန်းမှာ ပြောင်းရွှေ့နေရာချစေပြီး နဖူးကိုစမ်းတယ်။ လက်က သွေးခုန်နှုန်းကိုစမ်းတယ်။

ပြီးတာနဲ့ ခွက်တစ်ခုတောင်းပြီး သူယူလာတဲ့ ပုလင်းလေးထဲက ဆေးဆီကိုထည့်။ ရေနွေးနဲ့ ဖျော်ပြီး လူနာ ကိုတိုက်တယ်။ အဲဒီ ဆေးဆီနဲ့ ပဲ ရင်ဘတ်ကိုလည်း လူးပေးတယ်။ လူနာဟာ မညည်းတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ဆရာကြီးက ကန့်ဇော်ပင်ကြီးအကြောင်း ပြောတော့တာပဲ။

“ဒီမှာ အိမ်သားတွေအားလုံး နားထောင်ကြ။ အိမ်ရှေ့က ကန့်ဇော်ပင်ကြီးဟာ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ရှားပါး ဆေးပင်ကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် မြင့်မြင့်

တ်လွန်းလို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ စိုက်ရင် ခိုက်တတ်တယ်။ အခု ကျုပ်တို့က တဲ့ ဆေးဟာ လည်း ဒီအပင်ကြီးမျိုးကရတဲ့ ကန့်ဇော်သီးအဆီပဲ။ လူနာ မကြာမီကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

အဲဒီ အချိန်မှာ အမှတ်အသားကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဘွားက ကန့်ဇော်ပင်စိုက်ကတည်းက အဘေးနဲ့ အ ဘိုးသေဆုံးပြီး၊ အဖေ အသ ည်းအသန်ဖြစ်တာကို ပြောပြတယ်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး နား ထောင်နေတယ်။

အဘွားက...

“ဆရာကြီးရှင်. . ဒါဆို ကန့်ဇော်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်ရမှာ လားလို့ မေးတော့ ဆရာကြီးက...

“အဲဒီ လို မဟုတ်ဘူး လေ အစ်မကြီးရဲ့ ။ အဖိုးတန်အပင်ကြီးကို ဘာ ကြောင့်ခုတ်ရမှာ တုံး။ နှစ် ၅၀ ပြည့်ရင် အ သီးသီးတော့မှာ ။ အသီးသီး တာနဲ့ အစ်မကြီးတို့ ကိုအကျိုးပြုတော့မှာ ။ ကန့်ဇော်ဆီတစ်ပုလင်းကို ငွေကျပ်သုံးထောင် တန်တယ်။ (ယခင်က ဈေးဖြစ်သည် ။ ယခု တစ်ပုလင်းပေါက်ဈေး သုံးသောင်းဖြစ်နေသော်လည်း ဆေးဆီစစ်စစ်ကို ရနိုင်ရန် မလွယ်ပေ)။

အသီးရင့်လို့ အဝါရောင်သမ်းလာမှ ခူးရတာ ။ ခူးရင်လည်း ကန် တော့ပွဲပေးပြီး တက်ခူးမယ့်သူက ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားသန့်သန့် ဝတ် ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအဖိုးတန်ဆေးပင် ကြီးကို ခုတ်မပစ်ဘဲ အိမ်ခြံဝင်း ထဲက အပြင် ရောက်အောင် အိမ်ခြံစည်းရိုးကို နောက်ဆုတ်ကာလိုက် တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

လို့ အကြံပေးတယ်။

အဘွားကလည်း လယ်လုပ်သားတွေကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ခြံစည်းရိုးကို အသစ်ကာတယ်။ ဆေးဆရာကြီး သုံးရက်ကုပြီးတာနဲ့ အဖေဟာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ် လာပြီး ကြက်သား ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နိုင်လာတယ်။ တစ်ပတ်ကြာတော့ လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ ဆရာ”

“အခု အဲဒီ အပင်ကြီးက အသီးသီးပြီလား ကိုကျော်စိုး”

“သီးပြီ ဆရာ။ နှစ် ၅၀ ပြည့်တာနဲ့ သီးတာပဲ။ ကန့်ဇော်ဆီကို လာမှာထားတဲ့ ဆေးဆရာတွေများ လွန်းလို့ ရောင်းမလောက်ပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ကန့်ဇော်ဆီကို သက်ကြီးရွယ်အိုဆင်းရဲသားတွေကိုလည်း လှူပါတယ်။ ကန့်ဇော်ပင်ဆိုတာဟာ ရောဂါကြီး အမျိုးမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေတဲ့ အပြင် အသက်ရှည်ဆေးပင်လည်း ဖြစ် တယ်။

အခုဆို ကျွန်တော့်အဘွားက အသက်တစ်ရာပြည့်တော့မယ်။ ကန့်ဇော်ဆီမှီဝဲလို့ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။ သွားနိုင်လာနိုင်တုန်းပဲ။ အဖေနဲ့ အမေကလည်း အသက် ၇၀ ပြည့်တော့မယ်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်နေ တုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာလည်း စားပါ။ ဒီမြိတ်ထောင်ထဲကအပင်ကြီးက ကန့်ဇော်ဆီမရခင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကမှာ ပေးပါ့မယ်။ ဆရာ ကြိုပြီးစားနှင့်ပါ။ ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဟုတ်ပါသည် ။ ရောဂါစုံပြီး ချူချာလှသောကျွန်တော် ကန့်ဇော်ဆီ မှန်မှန်မှီဝဲသဖြင့် ယခု အသက် ၆၀ကျော်၊ ဌာနမှ အငြိမ်းစားယူသည် အထိ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

